

РЕШЕНИЕ

№ 1908

гр. София, 22.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, ХХVII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 01.03.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Калина Пецова

ЧЛЕНОВЕ: Димитрина Петрова
Искра Гърбелова

при участието на секретаря Светла Гечева и при участието на прокурора Първолета Станчева, като разгледа дело номер **995** по описа за **2024** година докладвано от съдия Искра Гърбелова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба на „България Еър“ АД срещу съдебно решение № 5528 от 29.11.2023 г. по нахд. № 14340/2021 г. по описа на Софийския районен съд, (СРС), НО, 114 състав, с което е потвърдено наказателно постановление (НП) № 158 от 27.09.2021г., издадено от П. Г. С., на длъжност ВПД началник на ГПУ-С. към РДГП-АЕРОГАРИ-ГДГП-МВР, с което на „България Ер“ АД, ЕИК е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 2 000 (две хиляди лева) лева на основание чл.51 от ЗЧРБ за извършено нарушение по чл. 20, ал. 1, т. 1, вр. с чл. 19, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ.

Касаторът излага твърдения за незаконосъобразност. Твърди нарушение на чл. 57 ЗАНН, тъй като органът не е посочил изчерпателно и точно разпоредбите на закона, от които извлича правото си да наложи наказание. Сочил, че нормите на чл. 20, ал. 1, т. 1 и чл. 8 ал.1 от ЗЧРБ са бланкетни и не съдържат конкретен състав на административно нарушение, като чрез посочването им не се изпълняват изискванията за пълнота на правното основание в НП. Аргументира се, че в чл. 1, ал. 1 и чл. 22 от Регламент (ЕС) 2016/399 е предвиден граничен контрол на лица, които пресичат външните граници на държавите членки на Съюза, а процесният случай не е

такъв. Пътникът не бил преминавал външни граници, за да му е необходима виза. Счита, че не е осъществил нарушението. Моли да се отмени на решението и потвърденото с него НП.

В съдебно заседание касаторът, редовно призова, не се явява и не се представлява.

Ответникът - началник на ГПУ С., към РД ГП-Аерогари, ГДГП-МВР, редовно уведомен, не се явява. Постъпило е писмено становище от процесуалния му представител юрк. К., с което същата заявява, че не възразява делото да се гледа в тяхно отсъствие. Изразява становище по същество на спора, като моли съда да отхвърли касационната жалба и да присъди юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава становище за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд – София - град, XXVII касационен състав като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните и в рамките на касационната проверка, извършена съгласно чл. 218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е допустима, като подадена срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол, от надлежна страна по смисъла на чл. 210, ал. 1 АПК и при спазване на преклузивния 14-дневен срок.

Съобразно дължимата касационна проверка, която се простира в рамките на изрично възведените пред тази инстанция възражения, настоящата касационна инстанция намира жалбата за неоснователна.

За да постанови решението си районният съд е приел за установено от фактическа страна, че на 08.08.2021г. около 23.15 часа в [населено място], на ГКПП- Аерогара- С. била извършена проверка на пътниците, пристигнали с полет FB880 от Х. за С.. Установило се, че един от пътниците- лицето А. К. М., роден на г., гражданин на Б., притежаващ документ за пътуване на бежанец от 1951г., №760033140, изд. на 20.05.2019г. от Великобритания, не притежава валидна виза за влизане в страната или разрешение за пребиваване. В резултат на проверката се установило, че дружеството-превозвач „България Ер“ АД, след като е било длъжно да провери документите за пътуване преди да извърши услугата по превозване и не е сторило това е превозило пътника до Р. България без валидна виза или разрешение за пребиваване, като му е издала превозни документи- билет и бордна карта. Тъй като лицето не притежавало необходимите документи то не било допуснато да влезе на територията на Р. България.

За горното е съставен административно нарушение (АУАН) № 156 от 16.09.2021г. на Я. Т. Ч., на длъжност старши полицай към ГКПП- Аерогара- С.. Въз основа на горепосочения акт е издадено обжалваното наказателно постановление, като наказващият орган е възприел фактическите констатации от АУАН и е наложил на дружеството -жалбоподател административно наказание „имуществена санкция “ в размер на 2 000 (две хиляди лева) лева на основание чл.51 от ЗЧРБ за извършено нарушение по чл. 20, ал. 1, т. 1, вр. с чл. 19, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ.

Въззивният съд е приел, че АУАН и НП са издадени от компетентен орган, в предвидените от закона срокове и с всички реквизити, предвидени в ЗАНН. Приел е също така, че извършването на нарушението от страна на санкционираното лице са безспорно доказано, тъй като приетата от АНО за установена фактическа обстановка се подкрепя от приобщените по делото писмени и гласни доказателства.

Преди всичко съдът намира възраженията на касатора за издаване на НП в нарушение

на чл. 57 от ЗАНН, за неоснователни. В АУАН и НП вмененото нарушение е описано по идентичен и безпротиворечив начин, който не е засегнал правото на защита на лицето. АУАН и процесното НП съдържат предписаните от закона реквизити като минимално изискуемо съдържание - чл. 42 и чл. 57 ЗАНН, съдържат описание на нарушението и датата на извършването му, установен е нарушителя, по съответния за това ред, посочен издателя на акта, а обстоятелствата при извършването му са конкретизирани в пълнота. Предвид на това са издадени при спазване на процесуалните правила. Нарушението е индивидуализирано в достатъчна степен, че да бъде разбрано от нарушителя. Дадената цифрова правна квалификация, съответства на конкретното деяние.

Разпоредбата на чл. 20, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ предвижда, че превозвач, който превозва по суша, по въздух или по вода до и/или от Република България чужденци, преди да извърши услугата, е длъжен да установи наличието и валидността на документа за пътуване и на визата, когато такава се изисква, както и дали същите съдържат явни преправки, зачертавания, заличавания, добавки и други в данните, следи от подмяна на снимката, както и дали изображението на снимката позволява установяване на самоличността на притежателя. Според чл. 19, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ, чужденец, който влиза в Република България или преминава транзитно през нейната територия, в зависимост от целта на пътуването, трябва да притежава редовен паспорт или заместващ го документ за пътуване, както и виза, когато такава е необходима. Съгласно чл. 8, ал. 1 от ЗЧРБ, чужденец може да влезе в Република България, ако притежава редовен документ за задгранично пътуване или друг заместващ го документ, както и виза, когато такава се изисква.

Касационният съдебен състав не споделя разбирането на оспорващото дружество, че нормата на чл. 20, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ е бланкетна и не съдържа самостоятелен състав на административно нарушение. В актовете, поставящи началото и края на административнонаказателното производство, безпротиворечиво е направено позоваване на изискването на чл. 6, ал. 1, т. "б" от Регламент (ЕС) № 2016/399. Посочената в НП като нарушена императивна разпоредба /чл. 20 ал.1 т.1 от ЗЧРБ/ вменява изрично задължение за превозвача, нарушаването на което е основание за ангажиране на административнонаказателната му отговорност по чл. 51 от ЗЧРБ.

Не се споделят доводите на касатора, че при преминаването на вътрешни граници виза не изисква. Република България е страна - членка на ЕС, но не е страна - членка на Ш. пространство и няма вътрешни граници с другите държави от него съгласно Регламент (ЕС) № 562/2006 г. и Регламент (ЕС) № 399/2016 г. на Европейския парламент и съвета от 9 март 2016 г. относно Кодекса на Съюза за режима на движение на лица през границите (Кодекс на шенгенските граници). В този смисъл, при полет от летище в Ш. пространство към летище на територията на Република България, съответният пътник пресича външна граница, а при кацане в Република България следва да притежава валиден документ за пътуване и виза, даваща му право да пребивава законно на територията на Европейския съюз (извън страните от Шенген.)

Превозвачът е бил длъжен да извърши проверка на пътника дали притежава валидна виза или разрешение да пребивава, преди да издаде превозен документ - билет и бордна карта. Като не е осъществил тази проверка, касаторът е допуснал нарушение на чл. 20, ал. 1, т. 1, вр. чл. 19, ал. 1, т. 1 ЗЧРБ. След като нарушението е доказано по несъмнен начин, както и участието на нарушителя в него, то съвсем законосъобразно

административно-наказващият орган е ангажирал административно-наказателната отговорност на касатора и е наложил санкция по реда на чл. 51 от ЗЧРБ в предвидения от закона минимален размер 2 000 лева. Така определената санкция е справедлива и съответна на извършеното нарушение ще допринесе за постигане целите на наказанието, визирани в нормата на чл. 12 от ЗАНН. По така изложените съображения решението на районния съд следва да бъде оставено в сила.

С оглед изхода на спора и своевременно предявената претенция, в полза на СДВР следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение на основание чл. 63д, ал. 4 от ЗАНН вр. чл. 37 от Закона за правната помощ вр. чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, в минимален размер от 80.00 лв. (осемдесет лева)

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК във връзка с чл. 63в от ЗАНН, Административен съд София – град, XXVII-ти касационен състав

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА съдебно решение № 5528 от 29.11.2023 г. по нахд. № 14340/2021 г. по описа на Софийския районен съд, (СРС), НО, 114 състав.

ОСЪЖДА „България Ер“ АД, ЕИК да заплати на РДГП-АЕРОГАРИ- ГДГП-МВР направените по делото разноски в размер на 80 лева.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ :

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.